

Hallituksen esitys Eduskunnalle laeiksi vuoden 1951 kalastuslain 90 §:n ja vuoden 1982 kalastuslain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan vuoden 1982 kalastuslakiin lisättäväksi ammattikalastajaa koskeva määritelmä. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi myös säännökset siitä, että maa- ja metsätalousministeriö voi kieltää sellaisen pyydyksen ja kalastustavan käyttämisen, joka vaarantaa uhanalaisen eläinlajin säilymisen tietyllä vesialueella.

Vuoden 1951 kalastuslakiin ja vuoden 1982 kalastuslakiin sisältyviä kala- ja raputausten estämistä koskevia säännöksiä ehdotetaan täydennettäväksi siten, että kalan ja ravun mätä rinnastetaan tauti- ja loisvaaran puolesta kalaan ja rapuun.

Ehdotetut lait ovat tarkoitettut tulemaan voimaan heti kun ne on hyväksytty ja vahvistettu.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja käytäntö

Kalastuslain (286/82, jäljempänä vuoden 1982 kalastuslaki) keskeisenä tavoitteena on säännellä kalastusoikeutta, kalastusmenetelmiä, kalakantojen hoitoa sekä kalatalouden hallintoa. Lain tavoitteena on myös pyrkiä vesialueiden mahdollisimman suureen pysyvään tuottavuuteen hyödyntämällä kalakantoja kestävästi käytön periaatteella.

Vuoden 1982 kalastuslakia säädettäessä on eräänä keskeisenä periaatteena ollut ammattikalastuksen edellytysten parantaminen. Samaan päämäärään on pyritty myös vuonna 1993 vuoden 1982 kalastuslain 6 §:ään lisätyillä 4 momentilla, jonka mukaan vain ammattikalastajat saavat käyttää ammattimaiseen kalastukseen tarkoitettuja pyydyksiä yleisellä vesialueella meressä ja Suomen kalastusvyöhykkeellä. Sanotun lainkohdan mukaan ammattimaisista pyydyksistä sääde-

tään tarkemmin asetuksella.

Vuoden 1982 kalastuslakiin vuonna 1993 tehtyjen muutosten vuoksi muutettiin myös kalastusasetusta (1116/82), jonka 1 §:ään lisättiin määritelmä ammattikalastajasta. Lisäksi asetukseen lisättiin uusi 8 a §, jossa määriteltiin ammattimaiset pyydykset. Kalastusasetusta on sanotuilla kohdoin muutettu uudelleen vuonna 1994.

Kalastusasetuksen 1 §:n 2 momentin mukaan ammattikalastajana pidetään henkilöä, joka harjoittaa kalastusta ja saa siitä toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä. Henkilön katsotaan saavan kalastuksesta toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä, jos hänen kalastuksesta saamansa tulon määrä on vähintään 20 prosenttia kokonaistulosta. Ammattikalastajana ei pidetä henkilöä, joka on päätoimisessa virka- tai työsuhteessa. Ammattikalastajaksi katsotaan kuitenkin henkilö, joka on työsuhteessa kalastajana ja saa kalastuksesta edellä mainitun suuruista tuloa.

Kalastusasetuksen 8 a §:ssä määritellään vuoden 1982 kalastuslain 6 §:n 4 momentissa mainitut ammattimaiseen kalastukseen tarkoitetut pyydykset. Niitä ovat yli 1,5 metriä korkea isorysä, nuotta ja trooli, koukkupydyt tai koukkupydykset, joissa on yli 2250 koukkaa pyyntikuntaa kohden sekä pintaan ankkuroidut taikka ajelehtivat verkot, jos niitä on yli 900 metriä pyyntikuntaa kohden.

Eduskunnan oikeusasiamiehen 26 päivänä toukokuuta 1995 kanteluasiassa ottaman kannan mukaan vuoden 1982 kalastuslain 6 §:n 4 momentissa säädetty ammattimaisten pyydysten käytön rajoittaminen ainostaan ammattikalastajille edellyttää ammattikalastajan käsitteen määrittelemistä laissa. Eduskunnan oikeusasiamies on kirjoituksessaan lisäksi viitannut hallitusmuodon 92 §:n 2 momenttiin ja katsonut, ettei päätoimisessa virka- tai työsuhteessa olevia koskevaa rajoitusta tulisi soveltaa, koska se ei perustu lakiin tai laissa annettuun valtuutukseen.

Vuoden 1982 kalastuslain 37 §:ssä säädetään eräiden kalastusrajoitusten asettamisesta. Pykälän 2 momentin nojalla kalastusalue voi määrääjäksi kieltää tietynlaisen pyydyksen tai kalastustavan käyttämisen tietyllä vesialueella, milloin siellä vallitsevat erityiset olosuhteet tai tärkeät kalakannan hoitoon liittyvät näkökohdat sitä edellyttävät.

Vuoden 1982 kalastuslain 95 §:n nojalla maa- ja metsätalousministeriö voi kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi taikka kala- ja rapukannan säilyttämiseksi määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai määräyksiä muun muassa kalojen ja rapujen viennistä, tuonnista, kuljetuksista, varastoinnista ja kaupasta. Maidin ja mädin osalta kieltojen ja rajoitusten asettaminen mainitun lain säännösten nojalla on tulkinnanvaraista. Kalan ja ravun siirtoistutuksille on lain 121 §:n mukaan kuitenkin saatava maaseutuelinkeinopiirin lupa.

Enontekiön, Inarin ja Utsjoen alueilla sovellettavan kalastuslain (503/51, jäljempänä vuoden 1951 kalastuslaki) 90 § sisältää vastaavat kala- ja raputautien leviämisen ehkäisemistä koskevat säännökset kuin vuoden 1982 kalastuslain 95 §. Tenojoen vesistöalueella sovelletaan lisäksi Suomen ja Norjan välisen kalastussopimuksen perusteella (SopS 18/78, muut. SopS 33/84) Tenojoen kalastuspiirin kalastussääntöä, joka on saatettu Suomessa noudatettavaksi Norjan kans-

sa Tenojoen kalastuspiirin yhteisestä kalastussäännöstä tehdyn sopimuksen ja siihen liittyvän kalastussäännön voimaansaattamisesta sekä sopimuksen ja kalastussäännön eräiden määräysten hyväksymisestä annetun lain voimaantulosta annetulla asetuksella (1198/89). Yhteisen kalastussäännön 11 artiklan mukaan sopimuspuolet sitoutuvat ryhtymään toimenpiteisiin estääkseen kalatautien, kalaloisien ja uusien kalalajien leviämisen Tenojoen vesistöön. Tenojoen vesistön sadealueella ei saa harjoittaa kalanmädin haudontaa tai kalanviljelyä ilman maa- ja metsätalousministeriön suostumusta. Kaikenlainen kalanistutus on kielletty joissa ja järvissä lohen nousualueella. Myös Tenojoen vesistön sadealueen muihin jokiin ja järviin on kielletty siirtämästä ja istuttamasta kaloja ilman maa- ja metsätalousministeriön lupaa. Lupa voidaan myöntää vain Tenojoen vesistössä luontaisesti esiintyvien paikallisten kalakantojen siirtämiseen ja istutuksiin. Mainitut rajoitussäännökset sisältyvät sellaisinaan Tenojoen kalastuspiirin sivuvesistöjen kalastussäännöstä annettuun asetukseen (405/90).

2. Säännökset eräissä muissa maissa

2.1. Ruotsi

Ruotsin kalastuslain (SFS 1993:787) 6 §:n mukaan ammattimaisella kalastuksella tarkoitetaan kalastusta, jota harjoitetaan ammattikalastuslisenssin nojalla. Lain 30 §:n mukaan ammattikalastuslisenssi voidaan myöntää sellaiselle vakinaisesti Ruotsissa asuvalle henkilölle, jonka toimeentulon kannalta kalastuksella on olennainen merkitys. Lisenssi myönnetään määrääjäksi. Kun ammattikalastuslisenssin myöntämistä harkitaan ensimmäisen kerran, tulee kalakannan vahvuus ottaa huomioon. Kalastuslisenssi voidaan myös peruuttaa. Lain 28 §:n mukaan hallitus tai hallituksen määräämä viranomainen voi antaa määräyksiä siitä, millä edellytyksillä kalaa saadaan istuttaa, siirtää tai viljellä.

Ruotsissa voimassa olevan kalastusasetuksen (SFS 1993:1097) 2 §:n mukaan lääninhallitus voi antaa luvan kiinteiden pyydysten asettamiseen ainoastaan ammattikalastajalle, jolla on kalastuslisenssi. Kalastusasetuksen 14 §:n mukaan vapaa-ajan kalastajat saavat kalastaa enintään 100 koukkaa käsittävällä pitkälläsiimalla ja verkoilla, joiden yhteen

laskettu pituus ei saa ylittää 180 metriä.

2.2. Tanska

Tanskan merikalastusta sääntelevän lain (Lov 1986-06-04 nr 306) 3 §:n mukaan ammattikalastajaksi rekisteröinnin edellytyksenä on, että asianomainen henkilö on syntyperäinen tanskalainen tai on asunut Tanskassa keskeytyksettä vähintään kaksi vuotta ennen rekisteröimistä, on palvellut 12 edellisen kuukauden ajan työsuhteessa ammattikalastajana ja saanut sanottuna aikana vähintään 3/5 kokonaistuloistaan ammattikalastuksesta. Tanskan lainsäädännön mukaan ammattimaisia pyydyksiä saavat käyttää vain ammattikalastajat. Tanskan merikalastusta sääntelevän lain 8 §:n mukaan muut kuin lain 3 §:ssä tarkoitettut henkilöt eivät saa kalastaa Tanskan kalastusvyöhykkeellä ilman kalastusministeriön lupaa. Lain 11 §:n mukaan on kuitenkin onkiminen ja pilkkiminen sekä muilla vastaavanlaisilla kevyillä pyyntivälineillä kalastaminen sallittua.

2.3. Euroopan yhteisö

Euroopan yhteisön yhteinen kalastuspolitiikka ja sitä sääntelevät asetukset koskevat kaupallisessa tarkoituksessa harjoitettua kalastusta, vesiviljelyä, kalakauppaa, sekä kalastus- ja vesiviljelytuotteiden samoin kuin kalastusalan hygieniavaatimuksia. Yhteisön kalastus- ja vesiviljelyjärjestelmän perustamisesta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3760/92 2 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on kuitenkin valvottava, että muu kuin ammattimaisesti harjoitettava kalastustoiminta ei vaaranna yhteiseen kalastuspolitiikkaan kuuluvien kalavarojen säilyttämistä ja hoitoa.

3. Ehdotetut muutokset

3.1 Vuoden 1982 kalastuslaki

Kalat ovat uusiutuva luonnonvara jota voidaan hyödyntää kestävästi käytön periaatteella. Kalakannat eivät kestä rajoittamatonta kalastusta, minkä vuoksi kalastuspainetta on säädeltävä.

Kalamarkkinoiden toimivuuden kannalta kalastuksen on tapahduttava asianmukaisin menetelmin ja mahdollisimman jatkuvasti. Paras keino tämän turvaamiseksi on se, että

ammattimaisesti kalastavat elinkeinonharjoittajat tuottavat kalatuotteet markkinoille. Myös käytännössä ammattikalastajat ovat kalastaneet suurimman osan markkinoille tulleesta kalasta.

Suomessa ammattikalastajaksi voi ryhtyä periaatteessa kuka hyvänsä. Ammattikalastusta tuetaan Euroopan unionin rakennepoliittisin keinoin ja lisäksi eräin puhtaasti kansallisin keinoin. Ammattikalastajilla on myös eräitä etuoikeuksia vuoden 1982 kalastuslain mukaisesti. Kaikista näistä syistä on tarpeen tietää, kuka on ammattikalastaja.

Ammattikalastajan määritelmä on nykyisin asetuksessa. Määritelmään liittyvien oikeusvaikutusten vuoksi se ehdotetaan otettavaksi lakiin. Määritelmä otettaisiin vuoden 1982 kalastuslakiin lisättävään 6 a §:ään.

Määritelmää laadittaessa on lähtökohtana pidetty sitä, että ammattikalastuksella on oltava olennainen merkitys asianomaisen toimeentulon kannalta. Virkistystarkoituksessa tapahtuva kalastus, vaikka saalis myytäisiinkin, ei voi olla ammattikalastusta. Kalamarkkinoiden vakaudenkin kannalta vapaa-ajan kalastajien sattumanvaraista saaliin myymistä ei voida pitää toivottavana.

Suomessa on ammattikalastuksen ja virkistyskalastuksen välinen rajanveto ollut perinteisesti epämääräinen. Euroopan yhteisön yhteisen kalastuspolitiikan täytäntöönpanon kannalta tämä rajanveto on nykyisin tehtävä riittävän yksiselitteisesti.

Toisaalta on selvää, että ammattikalastajaksi on katsottava sellainenkin henkilö, jonka tuloista vain osa tulee kalastuksesta. Useimmissa tapauksissa tällainen kalastaja saa muun osan toimeentulostaan muusta maaseutuelinkeinosta. Kun kysymyksessä monessa tapauksessa ovat suhteellisen vähätlöiset henkilöt, pienehkölläkin kalastustulolla voi olla heille merkitystä. Niinpä sopivaksi alarajaksi ammattikalastajalle on katsottu, että 30 prosenttia tuloista tulee kalastuksesta.

Pyyntivälineiden materiaalin vetolujuus on uusien pyydysmateriaalien myötä olennaisesti kasvanut. Verkot ja muut pyyntivälineet ovat tulleet niin lujiksi, että aikuiset saimaannorpatkin ovat niihin kiinni jäätyään menehtyneet. Saimaannorpan ja muidenkin uhanalaisten eläinlajien suojelemiseksi on tietyntaisten pyydysten ja pyyntitapojen rajoittaminen käytännössä tarpeellista. Rajoitusten asettaminen näissä tilanteissa edellyt-

tää kalatalouden etuja laajempien näkökoh-
tien huomioon ottamista. Jotta uhanalaisten
eläinlajien suojelua koskevat luonnonsuoje-
lliset näkökohdat tulisivat jatkossa riittä-
vässä määrin huomioon otetuiksi, vuoden
1982 kalastuslakiin ehdotetaan otettavaksi
säännös, jonka nojalla maa- ja metsätalous-
ministeriö voi kieltää tietynlaisten pyydysten
tai kalastustapojen käytön tai muulla tavoin
rajoittaa sitä silloin, kun uhanalaisen eläinla-
jin säilyminen sitä edellyttää. Tätä koskeva
säännös ehdotetaan otettavaksi 37 §:ään li-
sättävään uuteen 3 momenttiin.

Vuoden 1982 kalastuslain 95 §:ssä on
säännökset rajoituksista, joita voidaan mää-
rätä tarttuvien kala- ja raputautien leviämi-
sen estämiseksi. Maa- ja metsätalousministe-
riö voi antaa kieltoja ja määräyksiä, jotka
koskevat kalojen ja rapujen vientiä, tuontia,
kuljetusta, varastointia ja kauppaa sekä kalan
pyynnissä tai muussa käsittelyssä käytettyjä
välineitä. Tarttuvat kalataudit leviävät kui-
tenkin myös mädin välityksellä, minkä
vuoksi mäti ehdotetaan lisättäväksi rajoitus-
kohteisiin tasaveroisena muiden tauteja levit-
tävien kohteiden kanssa.

3.2. Vuoden 1951 kalastuslaki

Enontekiön, Inarin ja Utsjoen kunnissa on
vielä toistaiseksi sovellettavana vuoden 1951
kalastuslaki. Lain 90 § sisältää kala- ja rapu-
tautien leviämisen ehkäisemistä koskevat
vastaavat säännökset kuin vuoden 1982 ka-
lastuslain 95 §. Jaksossa 3.1. esitettyyn viita-
ten ehdotetaan myös vuoden 1951 kalastus-
lakia muutettavaksi vastaavasti.

4. Esityksen vaikutukset

4.1. Taloudelliset vaikutukset

Esityksen taloudelliset vaikutukset kohdis-
tuvat lähinnä kalan- ja ravunviljelyyn. Jos
mädin käyttöä rajoitetaan tautivaaran takia,
kalan ja ravun viljelyä harjoittavan yrittäjän

toimintamahdollisuudet vähenevät ja tulot
kalan tai ravun viljelystä voivat vähentyä.
Saamatta jääviä tuloja ei korvata valtion
varoista, koska kellään ei ole subjektiivista
oikeutta harjoittaa sellaista toimintaa, joka
aiheuttaa yleistä vaaraa kala- tai rapukannan
säilymiselle.

4.2. Ympäristövaikutukset

Esityksen mukaisilla toimenpiteillä ehkäis-
täisiin tarttuvien kala- ja raputautien sekä
kala- ja rapulaisien leviämistä ja suojeltaisiin
kala- ja rapukantoja. Lisäksi kalastuspaine
kevenisi jonkin verran.

4.3. Vaikutukset eri kansalaisryhmien asemaan

Säädöstason muuttaminen ammattikalasta-
jan määrittelyn osalta ei aiheuta käytännössä
olennaisia muutoksia kansalaisten asemaan.

5. Tarkemmat säännökset ja määräykset

Vuoden 1982 kalastuslain muutoksen joh-
dosta on tarkoitus muuttaa myös kalastusase-
tusta siten, että siitä kumotaan tarpeettomana
ammattikalastajan määrittelyn sisältävä 1 §:n
2 momentti. Muita muutoksia kalastusase-
tukseen ei ole tämän esityksen vuoksi tar-
peen tehdä.

6. Voimaantulo

Lait ehdotetaan tuleviksi voimaan mahdol-
lisimman pian sen jälkeen, kun eduskunta on
ne hyväksynyt.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Edus-
kunnalle hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdot-
ukset:

1.

Laki**kalastuslain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 16 päivänä huhtikuuta 1982 annetun kalastuslain (286/82) 95 §:n 2 momentti sekä

lisätään lakiin uusi 6 a § ja 37 §:ään, sellaisena kuin se on 22 päivänä joulukuuta 1993 annetussa laissa (1355/93), uusi 3 momentti seuraavasti:

6 a §

Ammattikalastajana pidetään henkilöä, joka harjoittaa kalastusta ja saa siitä toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä. Henkilön katsotaan saavan kalastuksesta toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä, jos hänen kalastuksesta saamansa valtionverotuksessa verotettavan tulon määrä on vähintään 30 prosenttia hänen valtionverotuksessa verotettavista kokonaistuloistaan.

37 §

Maa- ja metsätalousministeriö voi määrätä kieltoja tietynlaisen pyydyksen tai kalastustavan käyttämisen tietyllä vesialueella,

jos alueella esiintyvän uhanalaisen eläinkannan säilyminen sitä edellyttää.

95 §

Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi taikka kala- ja rapukannan säilyttämiseksi maa- ja metsätalousministeriö voi määrätä kieltoja tai määräyksiä, jotka koskevat kalojen, rapujen tai mädin vientiä ja tuontia sekä kuljetusta, varastointia ja kauppaa taikka niiden pyynnissä, varastoinnissa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden käsittelyä tai siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 19 .

2.

Laki**kalastuslain 90 §:n muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 28 päivänä syyskuuta 1951 annetun kalastuslain (503/51) 90 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on 10 päivänä tammikuuta 1964 annetussa laissa (4/64), seuraavasti:

90 §

— — — — —
Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi taikka kala- ja rapukannan säilyttämiseksi maa- ja metsätalousministeriö voi määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai määräyksiä, jotka koskevat kalojen, rapujen tai mädin kuljetusta, varastointia ja

kauppaa sekä vientiä ja tuontia taikka niiden pyynnissä, varastoinnissa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden käsittelyä ja siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 19 .

Helsingissä 8 päivänä joulukuuta 1995

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Maa- ja metsätalousministeri *Kalevi Hemilä*

1.

Laki

kalastuslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 16 päivänä huhtikuuta 1982 annetun kalastuslain (286/82) 95 §:n 2 momentti
sekä

lisätään lakiin uusi 6 a § ja 37 §:ään, sellaisena kuin se on 22 päivänä joulukuuta 1993
annetussa laissa (1355/93), uusi 3 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

6 a §

Ammattikalastajana pidetään henkilöä, joka harjoittaa kalastusta ja saa siitä toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä. Henkilön katsotaan saavan kalastuksesta toimeentulonsa tai oleellisen osan siitä, jos hänen kalastuksesta saamansa valtionverotuksessa verotettavan tulon määrä on vähintään 30 prosenttia hänen valtionverotuksessa verotettavista kokonaistuloistaan.

37 §

Maa- ja metsätalousministeriö voi määrätä jaksittain kieltää tietyntyyppisen pyydyksen tai kalastustavan käyttämisen tietyllä vesialueella, jos alueella esiintyvän uhanalaisen eläimkannan säilyminen sitä edellyttää.

95 §

Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi taikka kala- ja rapukannan säilyttämiseksi voi maa- ja metsätalousministeriö määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai määräyksiä, jotka koskevat kalojen tai rapujen vientiä ja tuontia sekä kuljetusta, varastointia ja kauppaa taikka niiden pyynnissä, varastoinnissa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden käsittelyä tai siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi taikka kala- ja rapukannan säilyttämiseksi maa- ja metsätalousministeriö voi määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai määräyksiä, jotka koskevat kalojen, rapujen tai mädin vientiä ja tuontia sekä kuljetusta, varastointia ja kauppaa taikka niiden pyynnissä, varastoinnissa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden käsittelyä tai siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 19 .

2.

Laki

kalastuslain 90 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 28 päivänä syyskuuta 1951 annetun kalastuslain (503/51) 90 §:n 2 momentti, sellaisena kuin se on 10 päivänä tammikuuta 1964 annetussa laissa (4/64), seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

90 §

Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi tai kala- tai rapukannan säilyttämiseksi voi maatalousministeriö määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai *rajoittavia* määräyksiä, jotka koskevat kalojen tai rapujen kuljetusta, varastointia ja kauppaa sekä vientiä ja tuontia tai niiden pyynnissä, varastoimisessa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tarttuvien kala- ja raputautien leviämisen estämiseksi *taikka* kala- ja rapukannan säilyttämiseksi *maa- ja metsätalousministeriö* voi määrääjäksi tai toistaiseksi antaa kieltoja tai määräyksiä, jotka koskevat kalojen, rapujen tai *mädin* kuljetusta, varastointia ja kauppaa sekä vientiä ja tuontia *taikka* niiden pyynnissä, varastoinnissa ja kuljetuksessa käytettyjen välineiden *käsittelyä ja* siirtämistä toiselle paikkakunnalle.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 19 .